

слѣдника Никифора — Фока съюза, който съществуваше между имперіята и неговото царство. Тѣзи посланници съ себе си заведохъ и двамата Петровы сынове *Бориса* и *Романа*, завежданъето на които са тълкува съкакъ отъ историцитѣ: споредъ едни, тѣ были пратены при новия императоръ като залогъ на желаемия миръ и отъ двѣтѣ страны; а споредъ други, майка имъ Ирина настоявала да са проводѣтъ въ Цариградъ за възпитаніето имъ, и нейното намѣреніе не было друго, колкото сыноветѣ ѝ да приежтъ гръко-римскій духъ, тѣй щото, като са вържѣтъ въ отечеството си, да спомогнѣтъ за подчиненіето му на Гръкоримлянитѣ. И въ туй нѣма сумнѣніе, когато знаймы този народъ колко е былъ добромисленникъ на Българитѣ; то са знай че токо-тѣй не е далъ Романъ внуката си за жена на българския царь. . . . Народътъ предвиждаше злытѣ сетнины отъ туй сродѣванъе на негова владѣтеленъ Домъ съ Византійския; за туй и негодуваше върху Петра, който бѣше предалъ себе си и царството въ рѣцѣтъ на една жена каквато бѣше властолюбивата му супруга. Наскоро тогазъ тя умира, и тѣснитѣ пріятелскы сношенія между двата народа зехъ да отслабѣтъ; а Сурсовуль, който на живота ѝ неможѣше твърдѣ да борави, сега минува на нейно мѣсто и се да върти Петра по волята си, когото и направи да му повѣри сичкытѣ правителственны работы; събеременно и затѣкми сына си Самуила за наслѣдникъ на престола като гледаше да го у жени за Петровата дѣщеря — *Райна княгиня*.

Между туй Маджаритѣ нападѣтъ върху земитѣ на римската имперія и тайно получавахъ помощъ отъ Българитѣ, невѣрны съюзници на Гръкоримлянитѣ. Тогазъ Никифоръ — Фока извика срѣщу послѣднитѣ оржжіята на русскыя кнезь Светослава, който и не са забави да са озове съ силна войска въ бл-